

Bola žena márnотratná

♩ = 156

Bo - la že - na már - no - trat - ná, mu - ža kla - mat' vždy ob - rat - ná,
sot - va jej muž z do - mu vyn - de, už kmot - rič - ka ku nej prí - de.

2. Príde za ňou aj susedka,
slávna stojí tam besiedka,
však som rada, že sme spolu,
sadnime si kmotra k stolu.
3. Dobre, že môj muž odišiel,
bár by nikdy viac neprišiel,
to je zbojník a nie manžel,
aby ho už raz čert vziať chceu.
4. Ale, kmotra, čo sa hneváš,
ešte takú krivdu nemáš,
ale ten môj korhel' zlostný,
to je živáň nemilosrdný.
5. Prišou mi tak ohltaný,
ja si neviem s ním dať rady,
kričí na mňa, daj jest' ženo,
ja pochyťím naň poleno.
6. Ak ma štúra, tak ma štúra,
ja ho sotím zas do múra,
a v tom sa mu noha šmykne
dolu na zem tvárou dolu.
7. Ja sa zľaknem nad tým veľmi,
no už je zle pod' von dvermi,
vybehla som ku stodole,
by slobodná mala pole.
8. Jaj, susedky moje blahie,
vy ste ešte veľmi blahie,
ale ten môj potmehúdel'
od hnevu mi spálil kúdel'.
9. Čo myslíte, ten môj starý,
chce ma biť a nemá páry,
ja uchytím papek hrubý,
prasla som mu do kotrby.
10. Vybehla som na ulicu,
on huncút, čo neurobí,
vezme krhlu plnú vody,
beží za ňou až gu brány.
11. Tam si o múr tuho stane,
že ma obleje, tam ma striehne,
je zvedavá, čo tam robí,
že von ešte pri mne není.
12. Jako nazrieť chcem do dvora,
on, huncút, taká potvora,
spoza múru on vyskočí
a mne vodu such do očí.
13. Ja na ratu som zvolala,
mokrú ako myš zostala,
susedky sa na tom smejú
a chlapani ho aj huckajú.
14. Až konečne noc nastala
a tak vec sa dokonala,
ľahnime sižena spolu
a koniec je nášmu sporu.